

КИТОБИ ЗАКАРӢИ НАБИ БОБИ ЯКУМ

Даъват ба тавба; зуҳури фариштаи Парвардигор.

1. ДАР моҳи ҳаштум, дар соли дуюми Дорёвеш, каломи Парвардигор бар Закарёи набии ибни Баракё, ибни Идду нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигор бар падарони шумо бағоят хашмгин буд,
3. Ва ту ба онҳо бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: сӯи Ман баргардед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргашт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
4. Мисли падарони худ набошед, ки анбиёи пешина онҳоро хонда, гуфтанд: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: аз роҳҳои бади худ ва аз корҳои бади худ баргардед", вале онҳо нашниданд ва ба Ман гӯш надоданд, мегӯяд Парвардигор.
5. Падарони шумо – кучоянд онҳо? Ва анбиё – магар онҳо ба таври абадӣ зиндагӣ мекунанд?
6. Аммо суханони Ман ва фароизи Ман, ки ба бандагони Худ анбиё амр фармуда будам, магар ба сари падарони шумо наомад? Ва онҳо баргаштанд ва гуфтанд: "Чунон ки Парвардигори лашкарҳо қарор дода буд, ки бо мо мувофиқи роҳҳои мон ва корҳои мон амал намояд, ончунон бо мо амал намуд"».

Дидани марде бар аспӣ ҷиранд.

7. Дар рӯзи бисту чоруми моҳи ёздаҳум, ки моҳи шебот бошад, дар соли дуюми Дорёвеш, каломи Парвардигор бар Закарёи набии ибни Баракё, ибни Идду нозил шуда, чунин гуфт:
8. «Имшаб дидам, ва инак марде бар аспӣ ҷиранд савор буд, ва ӯ дар миёни дарахтони ос, ки дар водӣ буданд, меистод, ва дар ақиби ӯ аспони ҷиранд, тӯруқ ва сафед буданд.
9. Ва ман гуфтам: "Инҳо чист, эй хоҷаам?" Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: "Ман ба ту нишон медиҳам, ки инҳо чист".
10. Ва марде ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфт: "Инҳо касоне ҳастанд, ки Парвардигор фиристодааст, то ки бар замин гаштугузор кунанд".

11. Ва онҳо ба фариштаи Парвардигор, ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфтанд: "Мо бар замин гаштугузор кардем, ва инак, тамоми замин дар оромӣ сокин аст".

Парвардигор ба халқҳо тавачҷӯҳ намекунад.

12. Ва фариштаи Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: "Эй Парвардигори лашкарҳо! То ба кай бар Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ки ҳафтад сол боз Ту ба онҳо хашм менамоӣ, марҳамат нахоҳӣ кард?"

13. Ва Парвардигор ба фариштае ки бо ман сухан меронд, бо суханони хуб, бо суханони тасаллибахш ҷавоб гардонд.

14. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: "Нидо намуда, бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман дар бораи Ерусалим ва дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардам.

15. Ва бар халқҳои бепарво бағоят хашмгин ҳастам: вақте ки хашми Ман андак буд, онҳо бадиرو афзун карданд.

16. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: ба Ерусалим бо марҳамат хоҳам баргашт; хонаи Ман дар он бино хоҳад ёфт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва ресмони андоза бар Ерусалим кашида хоҳад шуд.

17. Боз нидо намуда, бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: боз шаҳрҳои Ман аз нозу неъмат лабрез хоҳад шуд, ва Парвардигор боз Сионро тасалли хоҳад дод, ва боз Ерусалимро хоҳад баргузид"».

Дидани чор шох ва чор оҳангар.

18. Ва ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак чор шох буд.

19. Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Инҳо чист?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо шохҳоиест, ки Яҳудо ва Исроил ва Ерусалимро пароканда кардааст».

20. Ва Парвардигор чор оҳангарро ба ман нишон дод.

21. Ва ман гуфтам: «Инҳо барои чӣ гуна коре омадаанд?» Ва ӯ ба ҷавоб гуфт: «Ин шохҳо Яҳудоро чунон пароканда кардааст, ки касе сари худро наметавонад бардорад; вале инҳо омадаанд, то ки бар онҳо даҳшат оваранд, шохҳои халқҳои шикаста партоянд, ки бар замини Яҳудо шох бардоштаанд, то ки онро пароканда намоянд».

БОБИ ДУЮМ

Дидани марде бо ресмони андоза.

1. ВА ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак марде буд, ва ресмони андоза дар дасти худ дошт.
2. Ва ман гуфтам: «Ту кучо меравӣ?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Барои андоза кардани Ерусалим, то бубинам, ки бараш чӣ қадар аст ва дарозияш чӣ қадар».
3. Ва инак ғариштае ки бо ман сухан меронд, берун рафт, ва ғариштаи дигаре ба пешвози ӯ баромад,
4. Ва ба ӯ гуфт: «Шитоб намо ва ба ин ҷавон бигӯй: "Ерусалим аз бисёрии одамон ва чорпоёне ки андарунаш хоҳанд буд, берун аз ҳисор маскун хоҳад гардид.
5. Ва Ман барои он, мегӯяд Парвардигор, девори оташине гирдогирдаш хоҳам буд, ва барои ҷалоли он андаруни он хоҳам буд"».
6. «Ҳой, ҳой, аз замини шимол бигрезед, мегӯяд Парвардигор; зеро ки Ман шуморо мисли чор самти осмон пароканда кардаам, мегӯяд Парвардигор».
7. Ҳой, Сион, ки назди духтари Бобил сокин мебошӣ, гурехта худро раҳо намо!
8. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд. Барои ҷалоли шумо Ӯ маро назди халқҳое ки шуморо тороч карданд, фиристодааст; зеро ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба мардумаки чашми Ӯ даст расонда бошад.
9. «Зеро ки инак Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам бардошт, ва онҳо ғанимати ғуломони худ хоҳанд шуд». Ва шумо хоҳед донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро фиристодааст.
10. Тараннум ва шодӣ намо, эй духтари Сион! «Зеро инак, Ман меоям ва андаруни ту сокин хоҳам шуд», мегӯяд Парвардигор.
11. «Ва дар он рӯз халқҳои бисёр ба Парвардигор ҳамроҳ хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд гардид, ва Ман андаруни ту сокин хоҳам шуд». Ва хоҳӣ донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди ту фиристодааст.
12. Ва Парвардигор Яхудоро тасарруф намуда, насибаи Худ бар замини пок хоҳад гардонид, ва аз нав Ерусалимро хоҳад баргузид.
13. Ба ҳузури Парвардигор хомӯш бошед, эй тамоми башар! Зеро ки Ӯ аз маскани поки Худ бархостааст.

БОБИ СЕЮМ

Дидани Еҳушаи саркоҳин.

1. ВА Еҳушаи саркоҳинро ба ман нишон дод, ки ба ҳузури фариштаи Парвардигор истода буд, ва шайтон ба тарафи рости ӯ меистод, то ки ӯро айбдор кунад.
2. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Парвардигор ба ту, эй шайтон, итоб менамояд, ва Парвардигор, ки Ерусалимро баргузидааст, ба ту итоб менамояд; ин, охир, кундаи нимсӯхтаест, ки аз оташ раҳонида шудааст».
3. Ва Еҳушаъ либоси ифлос дар тан дошт, ва ба ҳузури фаришта меистод,
4. Ки вай ба онҳое ки ба ҳузураш истода буданд, сухан ронда, гуфт: «Либоси ифлосро аз тани ӯ дур кунед». Ва ба ӯ гуфт: «Бубин, гуноҳатро аз ту дур кардам, ва туро либоси фоҳира пӯшонидам».
5. Ва ман гуфтам: «Бигзор аммомаи тозае бар сараш бимонанд», – ва аммомаи тозае бар сараш гузоштанд, ва ӯро либос пӯшониданд, дар сурате ки фариштаи Парвардигор меистод.
6. Ва фариштаи Парвардигор Еҳушаъро таъкид намуда, гуфт:
7. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: агар бо роҳҳои Ман биравӣ, ва агар хизмати Маро ба ҷо оварӣ, ту низ дар хонаи Ман сардорӣ хоҳӣ намуд, ва саҳнҳои Маро нигахбонӣ хоҳӣ кард, ва Ман туро дар миёни инҳое ки меистанд, роҳ хоҳам дод.

Бандаи Худо – Навда.

8. Пас бишнава, эй Еҳушаи саркоҳин, ту ва ёронат, ки ба ҳузури ту нишастаанд, зеро ки онҳо мардони хучаста ҳастанд: инак, Ман бандаи Худ – Навдаро хаҳам овард.
9. Зеро инак, он санге ки Ман ба ҳузури Еҳушаъ мегузорам; ба як санг бо ҳафт чашм менигарам; инак, Ман нақше бар он ҳақ менамоям, мегуяд Парвардигори лашкарҳо, ва гуноҳи ин заминро дар як рӯз дур мекунам.
10. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, якдигарро зери ток ва зери дарахти анҷир даъват хоҳед намуд».

БОБИ ЧОРУМ

Дидани чарогдони тилло ва ду дарахти зайтун. Таъбири он.

1. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, баргашт, ва маро бедор кард, мисли касе ки аз хобаш бедор мешавад.
2. Ва ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Мебинам, инак чароғдоне ки сар то сараш аз тиллост, ва равғандонаш бар сараш, ва ҳафт чароғаш бар он аст, ва ҳар чароғ, ки бар сараш мебошад, ҳафт нойча дорад.
3. Ва ду дарахти зайтун назди он аст, – яке аз тарафи рости равғандон ва дигаре аз тарафи чапаш».
4. Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, ҷавоб гардонда, гуфтам: «Инҳо чист, эй хоҷаам?»
5. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаам».
6. Ва ӯ ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Ин каломи Парвардигор аст, ки барои Зарубобил гуфта шудааст: на бо ҷасорат ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
7. Ту чистӣ, эй кӯҳи бузург? Ба ҳузури Зарубобил ту ҳамворие ҳастӣ, ва ӯ санги сари онро берун хоҳад овард, дар сурате ки нидоҳои хурсандӣ шунида хоҳад шуд: "Шукӯҳу шавкат бар он бод!"»
8. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
9. «Дастҳои Зарубобил бунёди ин хонаро ниҳодааст, ва дастҳои ӯ онро анҷом хоҳад дод, ва хоҳӣ донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст.
10. Зеро касе ки он рӯзи корҳои майдари писанд накарда буд, алҳол шоқулро дар дасти Зарубобил дида, шод хоҳад шуд; ин ҳафт – ҷашмони Парвардигор ҳастанд, ки тамоми заминро бо нигоҳи худ фаро мегиранд».
11. Ва ман савол дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун, ки ба тарафи рости чароғдон ва ба тарафи чапи он мебошад, чист?»
12. Ва бори дуюм савол дода, ба ӯ гуфтам: «Он ду шоҳаи зайтун, ки назди ду нойчаи тилло моеи тиллоранге аз даруни худ мерезад, чист?»
13. Ва ӯ ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаам».
14. Ва ӯ гуфт: «Ин ду – таъминкунандагони равғани зайтун ҳастанд, ки ба ҳузури Молики тамоми ҷаҳон истодаанд».

БОБИ ПАНЦУМ

Дидани тӯмори паррон ва сабад.

1. ВА боз чашмонамро боло карда, дидам, ва инак тӯмори парроне намоён аст.
2. Ва ӯ ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Ман тӯмори парроне мебинам, ки дарозияш бист зироъ аст, ва бараш даҳ зироъ».
3. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин лаънатест, ки бар рӯи тамоми замин берун меравад, зеро ҳар кӣ дуздӣ мекунад, аз ин тарафаш, бар ҳасби он, нобуд хоҳад гардид, ва ҳар кӣ қасами дурӯғ меҳӯрад, аз он тарафаш, бар ҳасби он, нобуд хоҳад гардид.
4. Ман онро берун овардам, мегуяд Парвардигори лашкарҳо, ва он ба хонаи дузд ва ба хонаи касе ки ба номи Ман қасами дурӯғ меҳӯрад, дохил хоҳад шуд, ва андаруни хонаи вай ҷойгир шуда, сабаби хонавайронӣ хоҳад гардид, ҳам ҷӯбҳояш ва ҳам сангҳояшро нобуд хоҳад кард».
5. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, берун омада, ба ман гуфт: «Лутфан, чашмонатро боло карда, бубин, ки он чи берун меояд, чист».
6. Ва ман гуфтам: «Он чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин сабадест, ки берун меояд». Ва гуфт: «Ин чашми ҳариси онҳост дар тамоми замин».
7. Ва инак, гулӯлаи кӯрғошимие бардошта шуд, ва инак, як зан андаруни сабад нишастааст.
8. Ва ӯ гуфт: «Ин шарорат аст», ва онро андаруни сабад андохт, ва он санги кӯрғошимиро ба даҳани он гузошт.
9. Ва ман чашмонамро боло карда, дидам, ва инак, ду зан берун меоянд, ва бод дар болҳои онҳост, ва болҳошон мисли болҳои лайлак аст; ва онҳо сабадро бардошта, дар миёни замин ва осмон парвоз карданд.
10. Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Онҳо ин сабадро кучо мебаранд?»
11. Ва ӯ ба ман гуфт: «То ки барои вай дар замини Шинор хонае бино кунанд, ва ҳамин ки он тайёр шавад, вай дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд».

БОБИ ШАШУМ

Дидани чор ароба.

1. ВА боз чашмони худро боло карда, дидам, ва инак, чор ароба аз миёни ду кӯҳ берун меравад, ва он кӯҳҳо кӯҳҳои мис аст.

2. Дар аробаи якум – аспони чиранд; ва дар аробаи дуум – аспони сиёҳмушкин;
3. Ва дар аробаи сеюм – аспони сафед; ва дар аробаи чорум – аспони абраши қавӣ.
4. Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, савол дода, гуфтам: «Инҳо чист, эй хоҷаам?»
5. Ва фаришта ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Инҳо чор боди осмон мебошанд, ки баъд аз истодан ба ҳузури Молики тамоми ҷаҳон берун мераванд.
6. Он ки аспони сиёҳмушкин дорад, онҳо сӯи замини шимол берун мераванд, ва аспони сафед ба машриқзамин берун мераванд, ва аспони абраш сӯи замини ҷануб берун мераванд.
7. Ва аспони қавӣ берун рафтаанд, ва саъю кӯшиш доранд гардиш кунанд, то ки заминро тай намоянд». Ва ӯ гуфт: «Биравед, заминро тай намоед». Ва онҳо рафта, заминро тай карданд.
8. Ва ӯ маро фарёд карда, гуфт: «Бубин, онҳое ки суи замини шимол берун рафтанд, хашми Маро дар замини шимол фурӯ нишониданд».

Тоҷгузорию рамзию Ғушаъ.

9. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
10. «Аз миёни асироне ки аз Бобил омадаанд, Ҳелдай, Тубиё ва Едаъёро бигир, ва бо онҳо дар ҳамон рӯз ба хонаи Йӯшиё ибни Сафанё биё,
11. Ва нукра ва тиллоро бигир ва тоҷҳо сохта, ба сари саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ бигузор,
12. Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак марде ки Навда ном дорад, ва аз решааш хоҳад рӯид, ва қасри Парвардигорро бино хоҳад кард.
13. Ӯ қасри Парвардигорро бино хоҳад кард, ва соҳиби шавкат хоҳад шуд, ва бар тахти худ нишаста, салтанат хоҳад ронд; ва коҳин бар тахти худ хоҳад буд, ва машварати сулҳу осоиштагӣ дар миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд".
14. Ва он тоҷҳо барои Ҳелам ва Тубиё ва Едаъё ва Ҳен ибни Сафанё аз баҳри ёдгорӣ дар қасри Парвардигор хоҳад буд.
15. Ва онҳое ки дар ҷойҳои дур мебошанд, омада, дар қасри Парвардигор бино хоҳанд кард, ва хоҳед донист, ки Парвардигори

лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст; ва ин ба вуқӯъ хоҳад омад, агар ба овози Парвардигор Худои худ бодикқат гӯш диҳед».

БОБИ ҲАФТУМ

На рӯзадорӣ, балки марҳамат барои Парвардигор мақбул аст.

1. Ва дар соли чоруми подшоҳ Дорёвеш чунин воқеъ шуд, ки каломи Парвардигор дар рӯзи чоруми моҳи нӯҳум, ки моҳи кислев бошад, бар Закарё нозил шуд,
2. Вақте ки сокинони Байт-Ил, Саресар ва Раҷам-Малик одамони худро фиристода буданд, то ки ба ҳузури Парвардигор тазарруъ намоянд,
3. Ва ба коҳиноне ки дар хонаи Парвардигори лашкарҳо буданд, ва ба анбиё сухан ронда, бипурсанд: «Оё ман дар моҳи панҷум бигирям ва рӯзадорӣ кунам, чунон ки чандин сол ин тавр кардаам?»
4. Ва каломи Парвардигори лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт:
5. «Ба тамоми қавми ин замин ва ба коҳинон бигуй: вақте ки шумо, дар давоми ин ҳафтад сол, дар моҳи панҷум ва моҳи ҳафтум рӯза доштед ва навҳа кардед, оё барои Ман рӯза доштед?»
6. Ва ҳангоме ки шумо мехӯрдед, ва ҳангоме ки шумо менӯшидед, оё барои худатон намехӯрдед ва оё барои худатон наменӯшидед?»
7. Оё аз он суханон беҳабаред, ки Парвардигор ба воситаи анбиёи пешина эълон карда буд, вақте ки Ерусалим маскун ва дар амният буд, ва шаҳрҳояш гирдогирди он; ва Начаб ва Шефило низ маскун буд?»
8. Ва каломи Парвардигор бар Закарё нозил шуда, гуфт:
9. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: аз рӯи адлу инсоф доварӣ кунед, ва ба якдигар эҳсон ва марҳамат зоҳир намоед;
10. Ва бева ва یتим, ва ғариб ва бенаворо ба танг наоваред, ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед».
11. Вале онҳо аз гӯш додан рӯ тофтанд, ва саркашӣ карданд, ва гӯшҳои худро кар карданд, то ки нашнаванд.
12. Ва дили худро мисли алмос сахт карданд, то ки шариат ва суханонеро, ки Парвардигори лашкарҳо бо рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи пешина фиристода буд, нашнаванд; аз ин рӯ хашми бузурге аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо ба амал омад.

13. Ва чунин воқеъ шуд: «Вақте ки Ў даъват менамуд, онҳо намешуниданд; ончунон, вақте ки онҳо даъват менамуданд, Ман намешунидам», мегӯяд Парвардигори лашкарҳо,

14. «Ва Ман онҳоро дар миёни ҳамаи халқҳое ки намешинохтанд, пароканда кардам, ва ин замин баъд аз онҳо валангор шуд, ба тавре ки роҳгузаре дар он боқӣ намонд, ва онҳо замини дилпазирро ба биёбон табдил доданд».

БОБИ ҲАШТУМ

Азми Худо барои начот ва баракат додани Исроил тағйирнопазир аст.

1. ВА каломи Парвардигори лашкарҳо нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардам, ва бо ғазаби бузурге дар бораи он рашк кардам.
3. Парвардигор чунин мегӯяд: Ман ба Сион хоҳам баргашт, ва андаруни Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ҳақиқат, ва кӯҳи Парвардигори лашкарҳо кӯҳи пок номида хоҳад шуд.
4. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: боз пирон ва кампирон дар кӯчаҳои Ерусалим хоҳанд нишаст, ва ҳар яке ба сабаби дарозии умраш асои худро – дар дасташ нигоҳ хоҳад дошт.
5. Ва кӯчаҳои шаҳр аз писарон ва духтароне ки дар кӯчаҳояш бозӣ мекунанд, пур хоҳад шуд.
6. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: агар ин ба назари бақияи ин қавм дар он айём аҷиб намояд, оё ба назари Ман ҳам аҷиб хоҳад намуд? – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
7. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман қавми Худро аз замини шарқ, ва аз замини ғуруби офтоб начот хоҳам дод;
8. Ва онҳоро хоҳам овард, ва онҳо андаруни Ерусалим сокин хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман бо ростӣ ва адолат Худои онҳо хоҳам буд.
9. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: қавӣ бод дастҳои шумо, эй касоне ки дар ин айём ин суханонро аз забони анбиё мешунавед, ки онҳо дар рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Парвардигори лашкарҳо, барои бино кардани қаср нубувват намудаанд.
10. Зеро ки пеш аз он айём музде барои одам набуд, ва музде барои кори чорпоён набуд; ва барои онҳое ки даро-баро мекарданд,

осоиштагӣ аз дасти душман набуд, ва Ман ҳамаи одамонро ба зидди якдигар бармеангехтам.

11. Вале алҳол Ман барои бақияи ин қавм мисли айёми пешина нахоҳам буд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

12. Зеро ки акнун дар сулҳу ошоиштагӣ зироат ба амал хоҳад омад, тоқ меваи худро хоҳад овард, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва осмон шабнами худро хоҳад бахшид, ва Ман ҳамаи инҳоро ба тасарруфи бақияи ин қавм хоҳам даровард.

13. Ва чуни воқеъ хоҳад шуд: чунон ки шумо, эй хонадони Яҳудо ва эй хонадони Исроил, дар миёни халқҳо рамзи лаънат будед, ончунон Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва шумо рамзи баракат хоҳед гардид. Натарсед! Қавӣ бод дастҳои шумо!

14. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: чунон ки Ман аз намудам, ки ба шумо бадӣ бикунам, вақте ки падарони шумо Маро ба ғазаб оварданд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва аз он азми Худ нагаштам,

15. Ончунон Ман дар ин рӯзҳо аз нав аз намудаам, ки ба Ерусалим ва ба хонадони Яҳудо некӣ бикунам. Натарсед!

16. Ин аст қорҳое ки шумо бояд ба ҷо оваред: ба якдигар рост гӯед; дар маҳкамаи худ бар тибқи ҳақиқат ва сулҳу ошоиштагӣ доварӣ намоед;

17. Ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед, ва қасами дурӯғро дӯст надоред; зеро ки Ман аз ҳамаи ин қорҳо нафрат дорам, мегӯяд Парвардигор».

18. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

19. «Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: рӯзаи моҳи чорум ва рӯзаи моҳи панҷум, ва рӯзаи моҳи ҳафтум ва рӯзаи моҳи даҳум барои хонадони Яҳудо ба шодӣ ва хурсандӣ ва идҳои нек мубаддал хоҳад шуд; валекин ростӣ ва ошоиштагиро дӯст доред.

Ерусалим пойтахти поки тамоми замин хоҳад буд.

20. Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: боз айёме фаро хоҳад расид, ки қавмҳо ва соқинони шаҳрҳои бисёр хоҳанд омад;

21. Ва соқинони як шаҳр ба шаҳри дигар рафта, хоҳанд гуфт: "Биёед, рафта ба хузури Парвардигор илтиҷо намоем, ва Парвардигори лашкарҳоро биталабем; ман низ хоҳам рафт".

22. Ва қавмҳои бисёр ва халқҳои азим хоҳанд омад, то ки Парвардигори лашкархоро дар Ерусалим биталабанд, ва ба хузури Парвардигор илтиҷо намоянд.

23. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: дар он айём даҳ нафар аз ҳамаи забонҳо ва халқҳо домани марди яҳудиरो гирифта ва онро саҳт дошта, хоҳанд гуфт: "Бо шумо меравем, зеро шунидаем, ки Худо бо шумост"».

БОБИ НУҲУМ

Ғазаби Худо бар шаҳрҳои ҳамсоҷи Фаластин.

1. ВАҲҲИ каломи Парвардигор, ки он дар замини Ҳадрох ва дар Димишқ қарор хоҳад гирифт, зеро ки чашми Парвардигор бар одамизод ва бар ҳамаи сибтҳои Исроил аст;

2. Ва дар Ҳамот низ, ки ҳамхудуди вай аст, ва дар Сӯр ва Сидӯн, ки бағоят айёр мебошанд.

3. Ва Сӯр барои худ қалъае сохтааст, ва нуқраро ба сони ғубор, ва тиллоро ба сони лойи кӯчаҳо андӯхтааст.

4. Инак Парвардигор онро бенаво хоҳад соҳт, ва дороии онро дар баҳр талаф хоҳад кард, ва худӣ он бо оташ фурӯ бурда хоҳад шуд.

5. Ашқалун инро дида, ба даҳшат хоҳад афтод, ва Ғазза бисёр ба ларза хоҳад омад, ва Экрӯн низ, зеро ки аз умедаш хичил хоҳад шуд; ва подшоҳ аз Ғазза нест хоҳад гардид, ва Ашқалӯн ғайримаскун хоҳад шуд.

6. Ва аҷнабӣ дар Ашдӯд маскан хоҳад гирифт, ва Ман кибри фалиштиёнро нобуд хоҳам намуд;

7. Ва хунҳояшро аз даҳонаш дур хоҳам кард, ва қабоҳатҳояшро аз миёни дандонҳояш; ва ӯ низ барои Худои мо боқӣ хоҳад монд, ва мисли мире дар Яҳудо хоҳад буд, ва сокини Экрӯн монанди ябусӣ хоҳад шуд.

8. Ва Ман гирдогирди хонаи Худ ба муқобили кӯшуни ғайр, ба муқобили онҳое ки ин сӯ – он сӯ рафтуой доранд, ўрду хоҳам зад, ва дигар бар онҳо ғосибе гузар нахоҳад кард, зеро ки алҳол инро бо чашмони Худ дидаам.

Тимсоли подшоҳи оянда; омадани якум.

9. Бағоят ба ваҷд ой, эй духтари Сион! Нидоҳои шодӣ бидех, эй духтари Ерусалим! Инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, ки одил ва

соҳибии начот ва ҳалим аст, ва бар харе, бар курраи бачаи модахар савор аст.

Халосии ояндаи Яҳудо ва Эфроим, ва барқарор гардидани Подшоҳии Худо дар тамоми ҷаҳон.

10. Ва Ман аробаҳоро аз Эфроим, ва аспонро аз Ерусалим нобуд хоҳам кард, ва камони ҷангӣ барҳам хоҳад хӯрд, ва Ё бо халқҳо аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд, ва салтанаташ аз баҳр то баҳр ва аз наҳр то ақсои замин хоҳад буд.

11. Дар хусуси ту бошад, ба хотири хуни паймони ту Ман асирони туро аз ҷоҳе ки дар он об нест, озод мекунам.

12. Ба истеҳком баргардед, эй асирони умедвор! Имрӯз низ эълон менамоем: дучандон ба ту талофӣ хоҳам дод.

13. Зеро ки Яҳудоро барои Худ ҳамчун камон хоҳам кашид, ва онро бо тири Эфроим пур хоҳам кард, ва писарони туро, эй Сион, ба муқобили писарони ту, эй Юнон, хоҳам барангехт, ва туро мисли шамшери баҳодур хоҳам гардонид.

14. Ва Парвардигор бар онҳо зоҳир хоҳад шуд, ва тири Ё мисли барқ берун хоҳад омад; ва Парвардигор Худо шох навохта, дар тундбодҳои ҷанубӣ тохтутоз хоҳад кард.

15. Парвардигори лашкарҳо онҳоро муҳофизат хоҳад намуд, ва онҳо сангҳои фалохмонро нобуд ва поймол хоҳанд кард, ва нӯшида, мисли шаробнӯшидагон ғавғо хоҳанд бардошт, ва мисли тос, мисли гӯшаҳои қурбонгоҳ пур хоҳанд шуд.

16. Ва Парвардигор Худои онҳо дар он рӯз онҳоро начот хоҳад дод, қавми Худро мисли гӯсфандон хоҳад ҷаронид, – мисли ҷавоҳироти тоҷ, ки бар замини Ё медурахшад.

17. Зеро ҷӣ гуна азим аст ҳусни ӯ ва зебоии ӯ! Гандум ба ҷавонписарон ва шираи ангур ба ҷавондухтарон нашъунамо хоҳад бахшид.

БОБИ ДАҲУМ

Минбаъд мустаҳкам шудани Яҳудо ва Эфроим.

1. БОРОНРО аз Парвардигор дар мавсими борони охири биталабед; Парвардигор, ки барқҳоро ба вучуд меоварад, ба онҳо борони фаровон хоҳад дод, ва гиёҳ дар киштзори ҳар кас.

2. Зеро ки бутҳо суханони ҳечу пуч мегӯянд, ва ҷодугарон рӯъёҳои дурӯғ мебинанд, ва хобҳои ботил ҳикоят мекунанд, бо гапҳои бекора тасалли мемиханд; бинобар ин мисли рамае ки пароканда шуда бошад, овора шуда мегарданд, азобу уқубат мекашанд, чунки ҷӯпон надоранд.

3. «Хашми Ман бар ҷӯпонон ба ҷӯш омадааст, ва сардоронро ҷазо хоҳам дод; зеро ки Парвардигори лашкарҳо рамаи Худро, яъне хонадони Яхудоро тафаккуд хоҳад намуд, ва онҳоро мисли аспи шавкати Худ дар майдони корзор хоҳад гузошт.

4. Аз Яхудо санги зовия, аз ӯ меҳ, аз ӯ камони ҷангӣ, аз ӯ ҳамаи ҳокимон бо якҷоягӣ мебароянд.

5. Ва онҳо, ҳамчун баҳодурон, душманро дар ҷанг мисли лойи кӯчаҳо поймол хоҳанд намуд, ва хоҳанд ҷангид, чунки Парвардигор бо онҳост, ва аспсаворонро хичил хоҳанд кард.

6. Ва Ман хонадони Яхудоро тақвият хоҳам намуд, ва хонадони Юсуфро начот хоҳам дод, ва онҳоро хоҳам баргардонид, зеро ки бар онҳо марҳамат кардаам, ва онҳо тавре хоҳанд буд, ки гӯё онҳоро ҳаргиз тарк накарда бошам, зеро ки Ман Парвардигор Худои онҳо ҳастам, ва онҳоро иҷобат хоҳам намуд.

7. Ва банӣ Эфроим мисли баҳодурон хоҳанд буд, ва дили онҳо мисли шаробнӯшидагон шод хоҳад гардид; ва фарзандонашон инро дида, шодӣ хоҳанд кард, ва дили онҳо дар Парвардигор ба вачд хоҳад омад.

8. Ба онҳо ҳуштак хоҳам кашид, ва онҳоро ҷамъ хоҳам кард, зеро ки онҳоро фидия дода гирифтаам, ва афзоиш хоҳанд ёфт, чунон ки пештар афзуда буданд.

Дар бораи парокандагии ояндаи Исроил.

9. Ва онҳоро дар миёни қавмҳо хоҳам кошт, ва Маро дар ҷойҳои дурдаст ба ёд хоҳанд овард, ва бо фарзандони худ умр ба сар бурда, хоҳанд баргашт.

10. Ва онҳоро аз замини Миср хоҳам баргардонид, ва аз Ашшур ҷамъ хоҳам кард; ва онҳоро ба замини Ҷилъод ва ба Лубнон хоҳам овард, ва макон барояшон кифоят нахоҳад кард.

11. Ва аз баҳри мусибат убур хоҳанд намуд, ва мавҷҳоро дар баҳр зарба хоҳанд зад, ва ҳамаи умқиҳои наҳр хушк хоҳад шуд, ва кибри Ашшур ба залолат хоҳад афтод, ва ҷӯбдасти салтанати Миср нест хоҳад шуд.

12. Ва онҳоро дар Парвардигор тақвият хоҳам намуд, ва онҳо ба номи Ё рафтор хоҳанд кард», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи омадани якуми Масеҳ ва рад карда шуданиш.

1. ДАРҲОИ худро, эй Лубнон, воз кун, то ки оташ арзҳои туро фурӯ барад.

2. Вовайло намо, эй сарв, зеро ки арз фурӯ ғалтидааст, зеро ки дарахтони боҳашамат валангор гардидааст; вовайло кунед, эй булутҳои Бошон, зеро ки ҷангалистони анбӯҳ ба залолат афтадааст.

3. Садои вовайлои ҷӯпонон ба гӯш мерасад, зеро ки шавкаташон валангор шудааст; садои наъраи шерони ҷавон мебарояд, зеро кибриёи Урдун валангор гардидааст.

4. Парвардигор Худои ман чунин мегӯяд: «Гӯсфандони забҳро бичарон,

5. Ки онҳоро харидоронашон мекушанд, ва айбдор доништа намешаванд; ва фурӯшандагонашон мегӯянд: "Муборак аст Парвардигор, ва ман сарватдор хоҳам шуд"; ва ҷӯпононашон ба онҳо раҳм намекунанд.

6. Зеро ки Ман ба сокинони ин замин дигар раҳм нахоҳам кард, мегӯяд Парвардигор; ва инак, Ман одамонро ба дасти якдигар ва ба дасти подшоҳашон таслим хоҳам намуд, ва онҳо заминро торумор хоҳанд кард, ва Ман аз дасташон халосӣ нахоҳам дод».

7. Ва ман гӯсфандони забҳро барои гӯсфандчаллобон чаронидам; ва ду асо барои худ гирифтаам, ки якеро неъмат номидам ва дигареро ваҳдат номидам, ва гӯсфандонро чаронидам.

Ғазбаи Худо бар ҷӯпонони ғаддор.

8. Ва дар як моҳ се ҷӯпонро нест кардам; ва ҷони ман аз онҳо безор шуд, ва ҷони онҳо низ аз ман нафрат дошт;

9. Ва гуфтаам: «Шуморо нахоҳам чаронид; он ки мурданист, бигзор бимирад, он ки гум шуданист, бигзор гум бишавад, ва боқимондагон бигзор гӯшти якдигарро бихӯранд».

10. Ва ман асои худ – неъматро гирифта, шикастам, то паймонеро, ки бо ҳамаи қавмҳо баста будам, ботил намоям.

11. Ва он дар он рӯз ботил гардид, ва гӯсфандчаллобон, ки ба ман менигаристанд, донистанд, ки ин каломи Парвардигор аст.

12. Ва ман ба онҳо гуфтам: «Агар ин дар назари шумо писанд ояд, музди маро бидиҳед, вагарна – надихед»; ва онҳо музди маро ба қадри сӣ сиқли нукра баркашиданд.

13. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Онро барои кулолгар биандоз, он қимати гаронро, ки аз ҷониби онҳо баҳо дода шудай». Ва ман сӣ сиқли нукраро гирифта, дар хонаи Парвардигор барои кулолгар андохтам.

14. Ва асои дуҷоми худ – ваҳдатро шикастам, то ки бародарии байни Яҳудо ва Исроилро ботил намоям.

15. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Боз асбоби чӯпони аҳмакоро барои худ бигир.

16. Зеро инак, Ман чӯпонеро дар ин замин хоҳам гузошт, ки даридашудагонро ба ёд нахоҳад овард, гумшудагонро ҷустуҷӯ нахоҳад кард ва маҷрӯҳонро муолиҷа нахоҳад намуд, ба по бархостагонро хӯрок нахоҳад дод, вале гӯшти фарбеҳонро хоҳад хӯрд, ва сумҳои онҳоро хоҳад шикаст.

17. Вой ба ҳоли чӯпони нобакор, ки гӯсфандонро тарк мекунад! Шамшер бар бозуяш ва бар чашми росташ зарба хоҳад зад; бозуяш тамоман хушк хоҳад шуд, ва чашми росташ тамоман хира хоҳад гардид».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ерусалим дар хатар аст, вале Парвардигор онро аз мусибатҳои азим муҳофизат менамояд.

1. ВАҲҲИ каломи Парвардигор дар бораи Исроил. Парвардигор, ки осмонро густурдааст, ва бунёди заминро ниҳодааст, ва рӯҳи одамизодро андаруни вай ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд:

2. «Инак, Ман Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳои гирду пеш косаи захр хоҳам гардонид, ва ин бар Яҳудо низ, вақте ки Ерусалимро муҳосира мекунад, ҷорӣ хоҳад шуд.

3. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳо санги гароне хоҳам гардонид, ва ҳамаи касоне ки онро бардоранд, саҳт захмдор хоҳанд шуд, зеро ки ба муқобили он ҳамаи халқҳои замин чамъ хоҳанд омад.

4. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигор, Ман ҳар аспро ба даҳшат, ва савори онро ба ҷунун гирифтӣ хоҳам кард, ва бар хонадони Яҳудо чашмони худро хоҳам кушод, ва ҳар аспии қавмҳоро ба кӯрӣ гирифтӣ хоҳам сохт.

5. Ва мирони Яҳудо дар дили худ хоҳанд гуфт: "Сокинони Ерусалим дар Парвардигори лашкарҳо, Худои худ, қуввати ман мебошанд".

6. Дар он рӯз Ман мирони Яҳудоро мисли манқали оташ дар миёни ҳезум ва мисли машъали сӯзон дар миёни бандҳои гандум хоҳам гардонид, ва онҳо ҳамаи қавмҳои гирду пешро аз тарафи рост ва чап фуру хоҳанд бурд, ва Ерусалим боз дар макони худ, яъне дар Ерусалим, маскун хоҳад гардид.

7. Ва Парвардигор аввал хаймаҳои Яҳудоро наҷот хоҳад дод, то ки шавкати хонадони Довуд ва шавкати сокинони Ерусалим бар Яҳудо фахр накунад.

8. Дар он рӯз Парвардигор сокинони Ерусалимро муҳофизат хоҳад намуд, ва заифтарини онҳо дар он рӯз мисли Довуд хоҳад буд, ва хонадони Довуд мисли Худо, мисли фариштаи Парвардигор пешопеши онҳо хоҳанд буд.

9. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман ҳамаи халқҳои, ки ба муқобили Ерусалим меоянд, нобуд хоҳам намуд.

Фуру рехтани рӯҳи марҳамат ва риққат.

10. Ва бар хонадони Довуд ва бар сокинони Ерусалим рӯҳи марҳамат ва риққатро фуру хоҳам рехт, ва онҳо бар Ман, ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт, ва мисли он ки барои писари ягона навҳа мекунанд, барои Ё навҳа хоҳанд кард, ва мисли он ки барои нахустзода мотам мегиранд, барои Ё мотам, хоҳанд гирифт.

11. Дар он рӯз навҳагари азиме дар Ерусалим хоҳад шуд, монанди навҳагари Ҳададримӯн, ки дар водии Маҷидӯн шуда буд.

12. Ва аҳли кишвар навҳагарӣ хоҳанд кард, – ҳар оила алоҳида: оилаи хонадони Довуд алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи хонадони Нотон алоҳида, ва занони онҳо алоҳида;

13. Оилаи хонадони Левӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи Шимъӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

14. Ҳамаи оилаҳои боқимонда – ҳар оила алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Файзи пурра дар Паймони Навин. Вафоти Чӯпони Бузург. Пароканда ва аз нав пайваст шудани Рамаи Ё.

1. ДАР он рӯз барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим чашмае аз баҳри шустани гуноҳ ва начосат кушода хоҳад шуд.
2. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки Ман номҳои бутҳоро аз рӯи замин нобуд хоҳам намуд, ва онҳоро дигар ба ёд нахоҳанд овард; ва анбиёи дорои рӯҳи палидро низ аз замин нест хоҳам кард.
3. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун касе боз нубувват намояд, падар ва модараш, ки ўро ба дунё овардаанд, ба ў хоҳанд гуфт: "Ту нахоҳӣ зист, зеро ки ба номи Парвардигор дурӯғ гуфтӣ"; ва падару модараш, ки ўро ба дунё овардаанд, дар вақти нубувват карданаш ўро теғ хоҳанд зад.
4. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он анбиё ҳар яке аз рӯёи худ, дар вақти нубувват кардани худ, хичил хоҳанд шуд, ва ридои пашмин аз барои фиреб додан нахоҳанд пӯшид.
5. Ва ҳар яке хоҳад гуфт: "Ман набӣ нестам, балки шахсе ҳастам, ки заминро кор мекунам, зеро ки замин аз наврасиам насибаи ман аст".
6. Ва ба ў хоҳанд гуфт: "Ин доғҳои захм, ки дар миёни бозуҳои туст, чист?" Ва ў ҷавоб хоҳад дод: "Инҳо захмҳоиест, ки дар хонаи дӯстдоронам хӯрдаам"».
7. «Эй шамшер! Ба муқобили ҷӯпони Ман ва ба муқобили марде ки ҳамдаи Ман аст, барҳез, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо; Ҷӯпонро бизан, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд, ва Ман дасти Худо бар хурдон хоҳам нигаронид.
8. Ва дар тамоми замин чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор, ки ду ҳиссаи он несту нобуд хоҳанд гардид, ва ҳиссаи сеюмаш дар он боқӣ хоҳад монд.
9. Ва ин ҳиссаи сеюмро ба оташ дохил хоҳам кард, ва онҳоро мисли гудозиши нуқра хоҳам гудохт, ва мисли санҷиши тилло хоҳам санҷид; онҳо номи Маро хоҳанд хонд, ва Ман онҳоро иҷобат намуда, хоҳам гуфт: "Ў қавми Ман аст!" Ва ў хоҳад гуфт: "Парвардигор Худои ман аст!"»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ҷамъбасти воқеаҳо дар вақти фаро расидани рӯзи Парвардигор.

1. ИНАК рӯзи Парвардигор фаро мерасад, ва ғанимати ту андаруни ту тақсим хоҳад шуд.
2. Ва ҳамаи халқҳоро ба муқобили Ерусалим барои ҷанг ҷамъ хоҳам кард, ва шаҳр забт хоҳад шуд, ва хонаҳо тороч хоҳад гардид, ва

занон гирифтори беномӯсӣ хоҳанд шуд, ва нисфи аҳолии шаҳр ба асирӣ хоҳанд рафт, ва бақияи қавм аз шаҳр нобуд нахоҳанд шуд.

3. Ва Парвардигор берун омада, бо он халқҳо чанг хоҳад кард, мисли он рӯзе ки Ё, дар рӯзи ҳарбу зарб, чангида буд.

Зухури ба назар намоёни ҷалол.

4. Ва пойҳои Ё дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки аз тарафи шарқ рӯ ба рӯи Ерусалим аст, хоҳад истод; ва кӯҳи Зайтун аз миёнааш, аз шарқ то ғарб, ду тақсим шуда, дараи бисёр калоне ба вучуд хоҳад омад, ва нисфи кӯҳ ба тарафи шимол, ва нисфи дигараш ба тарафи ҷануб ақиб хоҳад рафт.

5. Ва шумо сӯи дараи кӯҳҳои Ман хоҳед гурехт, зеро ки дараи кӯҳҳо то Осал хоҳад расид; ва шумо хоҳед гурехт, чунон ки дар айёми Узиё, подшоҳи Яҳудо, аз заминҷунбӣ гурехта будед; ва Парвардигор Худои ман хоҳад омад, ва ҳамаи покон ҳамроҳи Ё.

6. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки рӯшноӣ нахоҳад буд: абрҳои серборон ях баста, осмонро торик хоҳад кард.

7. Ва он як рӯзи алоҳида хоҳад буд, ва ҳама хоҳанд донист, ки он – рӯзи Парвардигор аст, ки на рӯз дорад ва на шаб, ва фақат дар вақти шом рӯшноӣ пайдо хоҳад шуд.

8. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки обҳои зинда аз Ерусалим берун хоҳад омад: нисфи онҳо – сӯи баҳри шарқӣ, ва нисфи дигари онҳо – сӯи баҳри ғарбӣ; дар тобистон ва дар зимистон ҳамин тавр хоҳад шуд.

Парвардигор бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд.

9. Ва Парвардигор бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд; дар он рӯз Парвардигор Ягона хоҳад буд, ва номи Ё – Ягона.

10. Тамоми ин замин, аз Ҷабъ то Риммун, ки ба тарафи ҷануби Ерусалим аст, ба даштрӯяе табдил хоҳад ёфт, дар сурате ки Ерусалим боз ҳам баландтар шуда, дар макони худ аз дарвозаи Бинёмин то ҷои дарвозаи аввалин ва то дарвозаи кунҷакӣ, ва аз бурҷи Ҳананъил то чархушти подшоҳ маскун хоҳад гардид.

11. Ва дар он сокин хоҳанд шуд, ва дигар таҳлука нахоҳад буд, ва Ерусалим дар амну амон хоҳад зист.

12. Ва чунин аст офате ки Парвардигор бар ҳамаи қавмҳои ки ба Ерусалим лашкар кашидаанд, фуруд хоҳад овард: гӯшти бадани ҳар

яке, дар ҳолате ки вай ҳанӯз ба пойҳои худ истода бошад, хоҳад тосид, ва чашмонаш дар косахонаи он хоҳад пӯсид, ва забонаш дар даҳонаш фасод хоҳад кард.

13. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки даҳшати азиме аз ҷониби Парвардигор дар миёни онҳо ба вучуд хоҳад омад, ва дасти якдигарро хоҳанд дошт, ва дасти яке бар зидди дасти дигаре бардошта хоҳад шуд.

14. Ва Яҳудо низ дар Ерусалим хоҳад ҷангид, ва сарвати ҳамаи халқҳои гирду пеш: тилло ва нуқра ва либос ба миқдори бағоят бисёр ҷамъ карда хоҳад шуд.

15. Ва ҳамчунин офати аспон, хачирон, шутурон ва харон, ва ҳамаи чорпоёне ки дар ўрдуҳои онҳо ҳаст, монанди ин офат ба амал хоҳад омад.

16. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳамаи боқимондагон аз ҳамаи халқҳои ки ба зидди Ерусалим омада буданд, ҳар сол хоҳанд омад, то ки ба Подшоҳ – Парвардигори лашкарҳо сачда баранд, ва иди хаймаҳоро ид кунанд.

17. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ягон қабила аз қабилаҳои рӯи замин ба Ерусалим барои сачда бурдан ба Подшоҳ – Парвардигори лашкарҳо наоянд, бар онҳо борон нахоҳад борид.

18. Ва агар қабилаи Миср наоянд ва ҳозир нашаванд, бар онҳо на ин ҷазо, балки офате хоҳад омад, ки Парвардигор онро бар халқҳои ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд, фурӯд хоҳад овард.

19. Чунин аст сазои Миср ва сазои ҳамаи халқҳои ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд.

20. Дар он рӯз бар зангӯлаҳои аспон чунин нақше хоҳад буд: «Пок аст барои Парвардигор». Ва дегҳо дар хонаи Парвардигор мисли тосҳои назди қурбонгоҳ хоҳад буд.

21. Ва ҳар деге ки дар Ерусалим ва Яҳудо ҳаст, пок барои Парвардигори лашкарҳо хоҳад буд, ва ҳамаи онҳое ки қурбонӣ мекунанд, омада, аз онҳо хоҳанд гирифт ва дар онҳо таом хоҳанд пухт; ва дар он рӯз дигар ҳеч савдогаре дар хонаи Парвардигори лашкарҳо нахоҳад буд.